

FOLK OG LAND

NR 21. — 10. ARGANG

Lørdag 1. JULI 1961

LØSSALG 75 ØRE

Fru Ase Storseter
Mjødalen 21 B

Da Danmark forhandlet i Rostock om tysk okkupasjon

Folk og Land offentliggjør sensasjonell erklæring fra baron K. Trairup

Erklæring.

Baronen som budbringer fra sin gamle venn Hermann Göring til statsminister Stauning

Undertegnede baron K. Trairup, boende Calle

Principe 9, Madrid, afgiver herved følgende erklæring, som jeg er rede til at bekræfte i retten under ansvar:

Undertegnede er en af de få, der har autentiske oplysninger om det såkaldte Rostockmøde den 17. marts 1940, hvori den danske udenrigsminister, dr. P. Munch, forhandlede med rigsfører Himmler om spørgsmål, der vedrørte Danmarks besættelse.

I Danmark har det som kjent i årevis vært strid om det såkalte Rostockmøde, hvor den daværende utenriksminister dr. P. Munch og SS Reichsführer Heinrich Himmler skal ha truffet avtale om en tysk besettelse av Danmark. Denne påstand er for såvidt analog med det som hevdes i Norge at det forelå en avtale om engelsk besettelse, men at den falt i fisk fordi tyskerne, som fikk rede på det som var igjære, slo lynsnart til og kom engelskmennene i forkjøpet. Det var også bare takket være denne tyske aksjon at vestmaktens plan om å gjøre Skandinavia til krigens hovedkrigsskueplass ble forpurret på samme måte som den tyske besettelse

av Danmark sparte dette land for krigens største redsler.

Men tilbake til Rostockmøtet. De danske politikere fra dengang og også deres etterfølgere, har hårdnakket benektet påstanden om den hemmelige avtale mellom Danmark og Tyskland. Det har til og med vært ført rettssaker med domfellelse av folk som har våget å påstå dette.

Det må vel da sies å være litt av en verdenssensasjon når FOLK OG LAND idag kan offentliggjøre et nytt viktig dokument i tilknytning til striden om Rostockmøtet. Det burde ikke være mere strid om den sak etter den erklæring av baron K. Trairup som

vi bringer nedenfor. Erklæringen er utferdiget og datert 8. april 1951, men har ikke tidligere vært lagt frem for offentligheten. Her er den:

Erklæring:

Undertegnede baron K. Trairup, boende Calle Principe 9, Madrid, afgiver herved følgende erklæring, som jeg er rede til at bekræfte i retten under ansvar:

Undertegnede er en af de få, der har autentiske oplysninger om det såkaldte Rostockmøde den 17. marts 1940, hvori den danske udenrigsminister, dr. P. Munch, forhandlede med rigsfører Himmler om spørsmål, der vedrørte Danmarks besættelse.

Utvilsom på grund af min viden om denne sag har jeg vært genstand for forfølgelse og har set mig nødsaget til nu i 6 år at leve i landflyktighet.

Jeg er nu 76 år gammel og synes, at tiden må være inde til at bekræfte, hvad jeg ved om denne sag. Desuden har jeg af bladene set, at der nu i Danmark er nedsat en kommissionsdomstol til at undersøge alle enkelthederne vedrørende Rostockmødet. Hvis jeg nu holdt mine oplysninger tilbake, kunne det med rette senere bebrejdes af mine landsmænd.

I slutningen af marts måned 1940 blev jeg, der dengang var bosat i Danmark, opfordret til at komme til Berlin. Da jeg kom til Berlin, blev jeg modtaget på stationen og bragt til luftfartsministeriet, hvor jeg blev ført til Göring, som jeg gjennom en årrække havde kendt. Göring gav mig derefter følgende fortrolige meddelelse:

I begynnelsen af februar 1940 havde der fra tysk side været flere overfor den danske regering om, at Tyskland skulde drage omsorg for Danmarks militære sikkerhet, og at den danske regering til gengæld ikke ville modsætte

sig en tysk besættelse. Den 22. februar 1940 havde statsminister Stauning i en uofficiel audiens hos kongen redegjort for detaljene i et tysk forslag om en venskabelig og fredelig besættelse af Danmark, der kunne være til gagn for Tyskland og skåne Danmark for krigens ødelæggelser. Stauning bad kongen give sin tilslutning til den tyske plan.

Kongen svarede, at han måtte overveje saken omhyggeligt, før han kunne tage stilling. To dage senere var Stauning i en ny uofficiel audiens, under hvilken kongen tiltrådte, at saken skulle fremmes, dog under den forudsætning, at absolut diskretion kunne sikres.

Derefter drøftedes den beste måde at undgå indiskretion på, og den 3. marts var fra dansk side alle enkelt-

(Forts. side 7)



Utenriksminister P. Munch



SS-Reichsführer Himmler

Så bøjede jeg mig over bordet henimod Stauning og sagde, at jeg var glad og berørt over at være blevet præsenteret for ham, idet jeg havde en personlig besked til ham. Han spurgte fra hvem, og jeg fortalte det. Forandringen i hans ansigt var forbavsende, så stor, at fru Else Schouboe rejste sig og bad sig undskyldt, da hun ventede på sin mand, med hvem hun skulle spise frokost. Hun talte et par ord med den gamle overtjener, hvorpå hun forlot restauranten.

Efter at Stauning havde hørt beskeden, blev helt hvid i ansigtet. Han spurgte mig, hvordan-

torskonnenter indladede det og sejlede det til bestemmelsesstedet. Andet materiel blev sendt i hele godstog ^{over} fra Rydtknen/Wirballen til Litauen, hvis overordentlige gesandt jeg var.

I hele denne tid, hvor vi i fællesskab flere gange risikerede livet, var der aldrig en uoverensstemmelse mellem Göring og mig, og vi vedblev at være venner og tiltalte hinanden med "du", når vi var alene.

UNESCO's fordervelige lære

Om av-nasjonalisering og verdensrepublikken, som betyr Vestens og den hvite rases undergang

En av Hollywoods og Broadways mest begavede og kjente skuespill- og filmforfattere, den irsk-ættede Myron C. Fagan har i de senere år ført en aktiv kamp i skrift og tale mot den kommunistiske infiltrasjon i teater- og filmverdenen.

I et nylig publisert skrift «Documentation Nr. 77» behandler forfatteren UNESCO's virksomhet, og gjengir endel avsnitt fra en

UNESCO lærebok

der det bl. a. heter:

— at foreldrene vanligvis forgifter sine barn med nasjonalismens (altså fedrelandskjærlighetens) gift,

— at sålenge barna innånder denne nasjonalismens gift kan oppdragelse til verdensmentalitet(!) bare gi små resultater.

Derfor er det så viktig at barna allerede i barneårene får korrigeret det de har lært av sine foreldre, — og på den måten kan de bli preparert(!) for medlemskap i verdensorganisasjonen (FN) *)

*

For egen regning vil vi tilføye at man her gjennom barna åpenbart arbeider henimot det av avdøde George Orwell i boken «1984» beskrevne robot-individ. En såkalt «fremtidsroman» som allerede er langt på vei til å virkeliggjøres.

Myron Fagan siterer videre fra nevnte FN lærebok:

Vi skal påvise hvordan nasjonalismen (det vil si fedrelandskjærligheten) er den største hindring for verdensmentalitet*) — av den grunn bør f. eks. HISTORIEundervisningen i skolene bare omfatte Verdenshistorien eller helt sløyfes inntil elevene er befridd for de nasjonale fordommer(!) som nå preger historieundervisningen.

Som man ser fremdeles ettermønstrer i Orwells «1984».

*

I UNESCO's lærebøker går man videre til angrep på foreldre «som innpoder i barna kjærlighet til fedrelandet».

*) Alle uthevelser gjort her.

Den logiske konsekvens av denne av-nasjonalisering vil da blant annet måtte bli at vår fedrelandssang «Ja, vi elsker dette landet» — må avskaffes og forbys. Og med den alle våre nasjonalsanger.

Det heter også i denne lærebok «at så lenge barna innånder denne nasjonalismens (fedrelandskjærlighetens) giftige luft kan de ikke få den rette verdensborgermentalitet».

Det står videre:

— at barna må bli klar over at nasjonalismen er en sykdom de må skånes for, og en avgjørende hindring for virkeliggjørelsen av FN's mål:

EN VERDEN — republikken.

Altså en verdensrepublikk, under ledelse av hvem?

Og en verdensregjering bestående av hvem?

Av representanter fra alle tidligere suverene nasjonalstater — et monstrum av et talekor med samme babelske forvirring som den de gamle skrifter beretter om?

Eller skal der være noen få utvalgte, og i tilfelle hvem?

Og hvem skal i såfall besørge utvelgelsen?

Eller skal de være selvutvalgte?

I alle fall en verdensregjering som må komme til å bestemme suverent over alle verdens av-nasjonaliserte og robotiserte folkeslag?

En må spørre hvordan det er mulig å få en hel verden til å se hen til et slikt monstrum av en regjeringsform som redningen fra de herskende kaotiske forhold, som ble resultatet av de allierte demokratiske makters totale seir i 1945.

*

En ledende psykiater og lege i den amerikanske Mental Health Organisation og, en fremtredende En-Verden apostel, dr. Chisholm sier i en forelesning: at veien til å hindre fremtidige kriger bare kan være en verdensregjering og at utviklingen til «verdensborger» derfor er nødvendig.

Nødvendig for hvem?

FORBUNDET

Alexander Lange har pr. sykkel netop oppsøkt noen av våre folk i området Oslo - Lier - Drammen - Høkkund. Han har orientert om stillingen og samlet inn et beløp til Forbundet og avisen.

Lørdag 17. juni holdt Forbundets Buskerud-avdeling under ledelse av Fylkestillitsmannen O. K. Opsahl. Et godt besøkt møte i Drammen. Forbundets formann innledet om arbeidet. Saker og ting ble satt under debatt. — Alexander Lange talte om «Lyspunkter i tiden» og kondisjonsfenomenet Karl Holter leste opp.

Sekr.

Stortingsvalget

1961

Skulle det ikke være tid til å slå et slag for oss forfulgte nå ved valget? I alle disse år som nå har gått har vi ikke hatt noen anledning til å hevde vår rett til oppreisning, til å bli likeverdige borgere av det såkalte frie land vi skulle tilhøre.

Den borgerlige blokk holder fortsatt trofast sammen og regner ikke oss med som fullverdige borgere når de ikke kan innrømme den store feil som ble begått i 1945.

Og dog skulle de jo telle bra de hjemmesittende NS-folk med familier, som ikke har noen interesse av å stemme på de partikandidater som stilles opp.

En partiløs.

De kommende diktatoriske verdensherskere i En-Verden der alle, ifølge dr. Chisholm skal oppdras til verdensborgere, og der «disse borgere, må ha en modenhet som gjør ham skikket til å bli en demokratisk (!) borger» . . . og denne tilstand av modenhet kan bare «oppnås ved å utrydde de nedarvede moralske normer».

Krig mellom stater og nasjoner vil selvsagt kunne avskaffes i en En-Verden-stat. Krigen mot alle menneskerettigheter vil da bli den eneste mest form for krigføring.

I MAO's Kina er dette system i full utvikling.

Skulle ikke ansvarlige kretser i vårt land se litt nærmere på en slik UNESCO-lærebok* for den oppvoksende slekt? Også å undersøke litt nærmere om hva de norske stipendiater lærer under sine studieopphold i UNESCO-regi?

De mange foreldre som sikkert er stolte over at deres sønner eller døtre blir beæret med et UNESCO-stipendium, skulle de ikke før de mottar tilbudet undersøke litt om de gjeldende retningslinjer i UNESCO-opppdragelsen til «demokrati»? **

*) Anmeldt i «Documentation No. 77».

Utgitt av: Myron C. Fagan, Hollywood, California, U.S.A.

FATTIGE ORD — VED EN MILEPEL



Forbundets formann, Anders Hafskjold, Grette gård, Lier, fyller 60 år søndag 2. juli.

Han har selv ønsket at milepelen skal passeres mest mulig i stillhet og uten ovasjoner, og det er heller ikke nødvendig å bruke de store ord når det gjelder den innsats Hafskjold i årrekker har gjort for sine gamle partifeller og for alle dem som er rammet av det meningsløse «retts»oppgjøret. Den taler for seg selv, og er enestående både i omfang og i offervilje.

Noen bedre talsmann enn Anders Hafskjold kunne de rettsrammede visselig ikke få, fordi han personlig er så uangrikelig på ethvert punkt, og fordi han trass i en innsats som ellers ville ha ødelagt en mann i sosial henseende, er respektert og godtatt selv av de bitreste politiske motstandere. Hva det betyr for det arbeid Forbundet har tatt opp er faktisk ikke engang mulig å vurdere.

Det vil gå varme tanker fra alle kanter av landet til den nasjonale bondehøvdning Anders Hafskjold imorgen, og når det gjelder de mange, mange hvis sak han forsvarer gjennom den uredde, men ikke alltid utad så synlige innsats i Forbundet, så er deres ønske og håp dette at han må lenge leve i landet, og at de må få beholde ham i spissen for Forbundet også i de år fremover som skal bringe det politiske «retts»oppgjør til endelig fall.

Også FOLK OG LAND vil gjerne slutte seg til takken og hyldesten på 60-årsdagen!



Landsleder- møte 1961.

holdes i Lærerinnelagets Hus, Peder Claussøns gt. 4, Oslo, lørdag 19. august kl. 11 formiddag.

1. Arsberetning og regnskap
2. Valg
3. Stortingsvalget
4. Eventuelt

Adgang til møtet har foruten de vaglte representanter for fylkene også alle Forbundets medlemmer som har betalt kontingenten for 1961.

La det bli stor oppslutning om møtet!

Formannen.

pendium, skulle de ikke før de mottar tilbudet undersøke litt om de gjeldende retningslinjer i UNESCO-opppdragelsen til «demokrati»? **

Men denne UNESCO-opppdragelsen skal ikke bare gjelde UNESCO-skoler. Det fremholdes uttrykkelig at alle skoler etterhvert må gjennomføre en korrigerende av alle æresbegreper, utviske individualiteten, kvitte seg med fedrelandskjærligheten og personlig ansvarfølelse.

Hva er eventyret om Keiserens nye klær, sammenlignet med

UNO's og UNESCO's hjernevasking

av all verdens ungdom og voksne?

E. W.

**) Brosjyren: «America's Betrayal. Av Dr. R. Swinburne Clymer. Utgitt av: The Humanitarian Society Reg., P.O. Box 77, Quakertown, Penna. U.S.A. Pris 50 cents.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Forglemmelse?

Vår gamle kjenning MORGEN-POSTEN har fylt år og har fått hederlig omtale av kollegene, bl. annet av MORGENBLADET, som imidlertid må være noe dårlig underrettet når det forteller at «avisens redaktør fra 1918 til 1946 var Thoralf Pryser». Som alle vet var Feiring bladets redaktør i siste del av okkupasjonstiden, men siden han var medlem av NS så trolles han ganske enkelt bort av jubileumsskribentene! Hvis det da ikke skulle være en forglemmelse, som den hederlige og sannhetsskjærlige norske presse vil ile med å beriktige — om ikke annet så for Pryseres skyld? For han vil vel neppe like å bli belastet den «nazisme» som innbragte Feiring noen års konsentrasjonsleir. Ellers er det en pussig manér dette med borttryllingen av slike NS-folk en ikke liker. Da den gamle Hedmarks-avis HEDEMARKENS AMTSTIDENDE hadde stort jubileum for noen år siden, glemte en også i listen over redaktører ut dette blads redaktør, som før NS i det hele tatt ble stiftet; et års tid var AMTSTIDENDES redaktør. Så glem-somheten er stor og alminnelig både hist og her.

Den som gjør urett er ulykkeligere enn den som lider urett. (Demokrit).

Så langt som til en motvillig godtagelse av disse faktiske kjennsgjerninger — de en hittil har karakterisert som ondsinnet «nynazistisk» propaganda — er verden, og til og med DAGBLADET, altså kommet idag. Og det er naturligvis vel og bra at sannheten arbeider seg frem uhyre langsomt, men dog sikkert. En annen side av saken er imidlertid de dystre perspektiver når en tenker på Norges nyeste slagord: «We trust in USA». For disse nydemokratiske partipolitikere her hjemme, som så fortrøstningsfullt legger Norges skjebne i hendene på de amerikanske presidenter, burde kanskje kalle frem for sitt indre blikk: Roosevelt og Truman, som er så sørgelig — eller som DAGBLADET kaller det sensasjonelt — avsløret gjennom disse offisielle dokumenter, den etterfølgende Eisenhower, som personlig utleverte halve Europa til de røde dengang han ledet det «korstog» i Europa som han har skrevet en lønnsom bok om, og endelig den siste, Kennedy, hvis kubanske skandale og fadæse i Laos visselig ikke utpeker ham som mere lovende enn de triste forgjengere.

Hat

Når man går til angrep på frontkjempernes etterlatte, på sparepengene til falne frontkempers barn — jeg mener forsikringssaken Idun, og Mr. Easterman's menneskevennlige holdning overfor Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede, da er det bare ett ord som dekke disse meningene, og det er det stygge ordet — hat!

Selv føler jeg ikke noe hat, men at der er hat i overflod rundt om oss det benekter vel ingen — det er nå engang så. Det har vel en hel del med et menneskes kulturnivå å gjøre. Hat er etter min mening den lavtstående våpen. Tiden da jeg var soldat ved fronten har unektelig satt de dypeste spor i mitt liv.

Her pisket kulene som hagl, og granatene detonerte med hese vrel, når det gikk hardt for seg der ute ved Pul-kowo. Man skjøt som besatt, ble grenet av en forbannelsens feber, og siktet og skjøt mot de sorte punktene der på den andre siden. Men midt i kamrens feber stanset en opp i skytningen. Hvorfor dette? Herregud, tilgi, ikke bare meg, men alle på begge sider. Hvorfor skjøt vi etter hverandre? Krigskorrespondentene på begge sider skrev milelange artikler om nettopp dette: «Hvorfor»? Her gikk det om livsanskuelser, om kulturbegreper så store at hvert lite menneske ville dele skiebne med det. Våre svar var ikke bare halmstrå, vi ofret ikke livet for vår egen familie — hvert enkelt medlem av den vestlige kulturkrets falt våre kamerater for.

Jeg vil — etter de erfaringer i livet, som er påtvunget oss, ikke hevde at den østlige kultur er dårligere enn vår; men ett må en være klar over — vår verden er ikke østens verden. Vår arv er så sterk at den ikke passer inn i den østlige verden. Sivilisasjon kan ethvert folk til egne seg — men sivilisasjon betyr ikke kulturarv fra fedrene.

Jeg kjente ikke ham der borte i den andre skyttergraven — jeg hatet ham ikke. Han hadde like liten personlig trang til å dø her i dette rottehullet, han, som jeg hadde det. Man kan kjempe for en idé, men for idéens skyld skulle vi ikke hate hverandre — menneske, må vi mennesker være.

Mange av oss i Legionen, det var 155 mann, falt der ute ved Leningrad, men bare få av oss hatet. Jeg husker et bilde fra Russland i 1942.

NESTE NUMMER AV AVISEN

kommer 5. august. I juli måned er kontoret stengt, men post og kontingentinbetalinger over giro ekspederes som vanlig.

God ferie! Og vel møtt om en måneds tid!

Over fronten lå en riktig tung sommervarme, og solen skinte ubarmhjertig varm ned på de skitne uniformene som ble båret av trette og slitne menn, med skarpt avtegnede trekk, etter endeløse strabadser. Nede i den 2 meter dype sikk-sakk-rennen, var varmen nesten uutholdelig. Vi var i «heite helvete», som vi sa. Og — da, lød der fra den andre siden vakker balalaikamusikk. Etter en stund var der også noen av våre karer som hadde instrumenter i hendene. Det var ikke så at vi i vill fantasi krøp ut av gravene våre — å nei; men vi og de skjøt ikke. Vi hadde en pause — en liten norsk-russisk musikkfred.

Vi var soldater og motstandere i denne krigen, men vi hatet ikke hverandre, ikke den enkelte soldat, det vi hatet var stemmene som talte uten ansikt. De som ropte: «Du skal hate — din fiende fordi —» og så kom en mengde glosser og ting fra disse stemmene — som selv ikke var beret til å ofre. Ja, kanskje vi hatet da vår beste venn stupte, ved vår side — men det å miste, det at vi ble én mindre — det ble en vane-sak. Der lå jo de døde fra den andre siden også. Hadde de ikke også venner som i et øyeblikks oppbrusen hatet? Inntil også de fant likevekten igjen. Så sa vi: «De er de samme stakkars djevlere som vi». Rått, brutalt klang det, men det kom av et rent hjerte.

Hat og ikke hat. Vi som egentlig skulle hate gjør det ikke, ikke det at vi er veike.

Det er de som intet har våget — det er de som bærer hatet. Hat er den feiges og usles våpen, i særdeleshet når det blir rettet mot sårede, kvinner og barn.

Ivar Hjort Svendsen.

De husker vel på

bladpengene for 2. halvår i alt feriemaset?

VI HAR EN BØNN

til våre lesere: Gjør om mulig bruk av tilbudene fra dem som annonserer i FOLK OG LAND. Det hjelper avisen og det er en rimelig og selvfølgelig støtte til dem som ikke lar seg skremme av ytringsfrihetens bolde forkjempere.

Drammensere!

Kjøp «MINNEBOK OM DRAMMEN».

Den inneholder en kort historikk, ca. 300 bilder med tekst og er flott innbundet.

Pris kr. 74.00.

P. THJØMØE,
boks 122, Stavanger.

Ulven og de tre små griser

En må uvilkårlig tenke på tegnefilmen om ulven og de tre små griser når de norske aviser nå med store oppslag bringer «sensasjonelle avsløringer fra Teheran-konferansen», som det alltid velunderrettede DAGBLADET uttrykker det. Som FOLK OG LAND's lesere vil vite, er avsløringene ikke mere sensasjonelle enn at denne avis i årrekker har bragt dem videre til enhver som har villet skaffe seg faktiske opplysninger om etterkrigstidens feeventyr.

Manglende kunnskaper er altså ingen undskyldning for den efterliggende norske presses uvitenhet på dette som på mange andre områder. For lese kan alle i dette land, og journalister og lærere har en spesiell plikt på seg til å fare varsomt, fordi de står i folkeopplysningens tjeneste. Og hvis saltet mister sin kraft slik som her i Norge, hvormed skal det da saltes?

Det som er så selsomt sensasjonelt for den norske dagspresse, er dette at de nå i USA offentliggjorte hemmelige dokumenter fra Teheran-konferansen m. v. til punkt og prikke bekrefter det blant andre FOLK OG LAND så ofte har fremholdt, at de vestlige statsmenn — og i første rekke da de amerikanske — forgiftet av sitt blinde hat til Tyskland ble tatt så grundig ved nesen av den store stygge ulven Stalin, at de utleverte Europa på nåde og unåde til den røde tsar, og la opp til den situasjon med evig krig og usikkerhet som verden stønner under idag.

Dokumentene bekrefter bl. a. sannheten i påstanden om at Stalin krevet 50.000 eller 100.000 medlemmer av det tyske offiserskorps «fysisk likvidert», et krav som Roosevelt ikke hadde noe å innvende mot, men som dog ble for stivt for Churchill. A avlive såkalte «krigsforbrytere» — men naturligvis bare de tyske — var akseptabelt, men han kunne ikke riktig godta dette at «soldater som hadde kjempet for sitt land skulle henrettes med kaldt blod». En kan formodentlig forestille seg hva den hykleriske nydemokratiske presse ville ha sagt hvis det ble dokumentert et lignende forslag fra tysk siden under krigen!

Men også når det gjelder vestmaktenes tapre innsats for de små og undertrykkede land — dette som drev dem inn i krigen ifølge den offisielle historieskrivning — byr de nå offentliggjort dokumenter på interessante «avsløringer». Det heter herom i DAGBLADET's versjon bl. a.: «Roosevelt sa seg enig med Stalin i at Sovjetsamveldet innlemmet Estland, Latvia og Lithauen, men av hensyn til opinionen i USA kunne han ikke offentliggjøre en slik avtale på dette tidspunkt». Lenge leve demokratiet!

Churchill begynte som nevnt på slutten å få kolde føtter når det gjaldt makkerskapet med den store, stygge ulven, og han spurte Stalin rett ut om hvilke territoriale interesser denne vakre deltager i korstoget for å frelse de små land hadde i Europa. Hertil svarte Stalin følgende, som neppe kunne misforstås av noen normalt utrustet statsmann: «Vi trenger ikke snakke om de sovjetiske ønsker på dette tidspunkt. Når tiden kommer, vil vi si fra».

Nå er det vel noen av våre lesere som lurar på hvor det blir av den tredje av de små vestlige statsmannsgriser. La oss da presentere — fremdeles på grunnlag av de amerikanske dokumenter — Roosevelts efterfølger Harry S. Truman. Han gikk trofast i forgjengerens spor når det gjaldt rørende tillit til den store, stygge ulven, og da den endelig våknende Churchill kritiserte den listige røde diktator, erklærte den nye amerikanske president urokkelig at han akttet å oppfylle «scrupulously» ethvert løfte som Roosevelt hadde gitt «good old Joe» Stalin, selvom han ikke var helt klar over hva de ytterst hemmelige avtaler i Jalta gikk ut på!

Den norske regjering i London

Av overrettssakfører Sverre Helliksen

I.

Høyesterettsjustitiarius Terje Wold er — som rimelig kan være — utrettelig i sitt forsvar av det såkalte rettsoppgjørs ulovligheter. I Samtidens hefte nr. 3 skriver han om den norske eksilregjering i London. I den anledning har overrettssakfører Sverre Helliksen sendt oss en lengere, dyptpløyende betenkning, som er en samlet historisk og folkerettslig påvisning av «retts»oppgjørets uholdbare grunnlag. På grunn av betenkningens lengde, må vi dele den i to. Da det nå varer en stund til neste nummer kommer, anbefaler vi våre lesere å ta vare på dette nummer, eventuelt å klippe ut Helliksens artikkel slik at den kan studeres i sammenheng når annen del kommer. Her er så første del:



Londonregjeringens hovedkvarter Kingston House ved Hyde Park

Om dette viktige spørsmål har høyesterettsjustitiarius Terje Wold en artikkel i Samtidens hefte nr. 3, som jeg herved imøtegår.

I.

Det egentlige folkerettslige grunnlag for regjeringens posisjon nevnes ikke. Det var overenskomst av 10. juni 1940 mellom norsk og tysk overkommando, som i tysk tekst i § 1 bestemmer: «Die gesamten norwegischen Streitkräfte legen die Waffen nieder und werden sie während der Dauer des gegenwärtigen Krieges nicht wieder gegen das deutsche Reich oder dessen Verbündete ergreifen».

Regjeringen ga fra London — altså som eksilregjering — lover, provisoriske anordninger, også strafferettslige, som folkerettslig sett ikke kan anerkjennes. Okkupanten har lovgivningsmakt etter art. 43

i Haagerkonvensjonens landkriksregl. (Norsk Lovtidsende 1910 s. 500). Ellers er Stortinget Norges lovgivningsmakt. Wold hevder at siden Stortinget ikke i okkupasjonstiden var effektiv måtte lovgivningen utøves av regjeringen. Regjeringsmakten var imidlertid heller ikke effektiv i Norge dengang og dets «lov» manglet eksekutivmyndighet. Wold hevder at meningen var å eksekvere etter okkupasjonen. Men da ble jo den lovgivningsmakt, som grunnloven gir enerett, Stortinget, i funksjon. Professor Skeie har i «Landssvik» s. 27 og 28 påvist dette. Folkerettslig henviser jeg til et amerikansk rettstilfelle, State of Nederland v. Federal Reservebank, hvor det uttales, at eksilregjeringens lovgivning «intended to interfere with the occupants legitimate rules should not be given effect».

Professor Skeie kjente ikke teksten i overenskomst av 10. juni 1940. Det gjør imidlertid hr. Wold. Som foran sitert har Norge derved forpliktet seg til ikke å delta i annen verdenskrig eller «i denne krig», som det heter i § 4. Derved bortfaller den vesentligste grunn for lovgivningsmaktens grunnlovstridige overgang til regjeringen, nemlig at den måtte ha denne rett for å lede Norges krigsdeltagelse. I Haalandssaken, som dannet grunnlaget for landssvikoppgjøret, uttaler Høyesterett dette i plenum 9. august 1945 i sin forkastelse av anken over Eidsivating Lagmannsretts dødsdom. Uten godtagelse av de provisoriske anordninger kunne ikke dødsdom vært anvendt og ikke straffelovens § 86 om bistand til fienden «under en Krig, hvori Norge deltager, eller med sådan Krig for Øie».

Slik lød paragrafen før den ble endret i 1945. Både Høyesterett og Lagmannsretten var ensstemmige i at «krigsdeltagelse» forelå. De kjente nemlig ikke overenskomsten av 10. juni 1940, som gjaldt for hele krigens varighet og derfor utelukket både å delta i krig med Tyskland eller å ha slik deltagelse «for øye». Heller ikke U. K. av 1945 fikk overenskomstens tekst, ikke Stortinget og ikke det norske folk. Den norske regjering fortiet nemlig overenskomsten mens de kapitulasjons-overenskomster som andre tyskokkuperte land inngikk ble offentliggjort. Denne fortielespolitikk fortsetter hr. høyesterettsjustitiarius Wold med i sin artikkel og hans fremstilling blir uriktig både når han hevder Norge som krigførende, anfører handelsflåten som bevis herfor (skjønt han må vite den også under første verdenskrig seilte for England uten å rokke Norges nøytralitet) og argumenter med det han kaller for «Jurisdiksjonsavtalen» av 14. mai 1944, men mener de 3 avtaler av 16. mai 1944 med Storbritannia, U.S.A. og Sovjet-Samveldet, som i det vesentlige er ensartede, men som jeg siterer med Sovjets ordlyd, fordi det best viser en av Wolds mange misforståelser om at Norge var alliert med disse 3 land. Uriktigheten herav forøvrigt påvist i U. K. av 1945. Bilag Bind II, s. 295, jfr. s. 314.

Om disse avtaler skriver

Forst. side 1



Londonregjeringen. Sittende fra venstre: Hindahl, Sven Nielsen, Ystgaard. Koht, Nygaardsvold, Torp, Stående: Fjalstad, Ljungberg, Støstad, Sunde, Lie og endelig Terje Wold

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd



Da den nye regjering etter Frankrikes sammenbrudd forordnet en innskrenking i alkoholskjenkingen ble denne karikatur av Daladier lansert i en fransk avis med underskriften: «Disse kjeltringer vil ødelegge meg endog før jeg er dømt av riksretten!»

MED REVOLVEREN I HAND.

Den australske flyveroffiser som hadde ført flyet med de tre utsendinger, sitter nå — klokken er allerede 10 om kvelden — fremdeles i kabinen der ute foran havneinnløpet og kjeder seg jammerlig. Han har aldri vært i Rabat og forestiller seg byen noe i retning av Kairo, hvor man kan ha det hyggelig om natten. Nå ser han lysene fra Rabat, men kan ikke komme iland! For hvor ofte han enn har vinket og hujet, så er det ikke en sjel som har villet bringe ham iland. Isteden har det samlet seg en flokk mennesker på bredden, som stirrer over mot det engelske sjøfly. — Himlen må vite hva slags åndssvake folk som holder til her! Nå bestemmer flyverløytnanten

seg for å hjelpe seg selv. Han løser flyets lille redningsbåt, stiger opp i den og padler iveri. — Men neskemengden iland blir nå helt opprørt, nevene knytter seg, stoker svinges, truende, trusler, skjellsord og til og med noen sterner rasler ned over roeren — Han ror tilbake til flyet. Folk iland utstøter et triumfskrik.

Men de har tatt feil. Den australske løytnant vekker annenpiloten. «Ro meg over!» sier han, tar sin revolver i neven og truer inn mot land med neven: «Jeg skyter enhver som kommer i nærheten av meg!»

Australieren brøler og skriker også under roturen og selvom folkene ikke forstår ordene, så begriper de at mannen virkelig vil skyte — og så kommer flyveren dennegang iland.

Han holder menneskemengden i sjakk med sin revolver og mens den langsomt trekker seg vekk kommer det en mann frem og roper til ham på engelsk: «Hallo! Jeg er britisk konsulattjenestemann!»

De to iler mot hverandre — men før de har kunnet veksle et ord er de revet fra hverandre igjen av menneskene som styrter lynsnart til. Piloten kom ikke til skudd og nå er de allerede omringet av bevegde havnepolitfolk, mot hvilke en revolver ikke kan utrette noe.

Den britiske konsulattjenestemann får ikke snakke med flyveren, men blir ledsaget hjem av en politimann. Australieren må vende tilbake til sitt fly etter at man har tatt fra ham hans våpen.

Den australske flyverløytnant, som hadde disse selsomme opplevelser i Rabat 25. juni 1940 fortalte dem senere til en medarbeider i «Times», som gjengav dem i numret for 25. september 1940. Dessverre beretter ikke flyveren der hvorledes det likevel lykkedes ham i de tidlige morgentimer å komme til Hotell Balima, hvor Lordene Gort og Dillon og informasjonsminister Duff Cooper hadde tilbragt natten som fanger. «Efter mange vanskeligheter», leser man i «Times», «lykkedes det flyførerens å nå Lord Gorts hotell». Folk som kjenner til forholdene antyder at det var ved hjelp av bestikkelser det lykkedes flyveren i nattens løp å komme ut av havneområdet.

Ihvertfall står flyveren om morgnen 26. juni i Hotell Balima foran den overraskede Lord Gort, som nettopp gjør seg istand til en morgentur. «Kom med», sier han til flyveren, «vi kan snakke underveis».

Men foran hotell døren står stadig en politimann og påny kommer det en tjenestemann fra prefekturet løpende: «Dere må ikke forlate hotellet, mine herrer!»

Generalen gjør helomvending og går tilbake til hotellet. Han vinker på tjenestemannen: «Si til herr prefekten at vi intet annet ønske har enn å forlate Rabat hurtigst mulig!»

«Og jeg må uoppholdelig tilbake til Algier», tilføyer Lord Dillon.

Forst. side 7

Tanker etter NATO-møtet

Skal Norge fortsatt føre Englands og USA's politikk og falle først på skansen?



Russisk-amerikansk forbrødring i 1945 — på Europas bekostning

Striden om Berlin blusser opp igjen. Heksekjelen som seiersmaktene satte over ilden i 1945 koker fremdeles lystig og vil vel koke til det kommer en ny verdensexplosjon. Skal Norge tiltross for Quislings offer måtte svare for Roosevelts og Eisenhowers unergangspolitikk? Slik spør O. K. i denne artikkel og krever et nøytralt, velrustet Norge i forbund med Sverige og utenom stormaktsblokkene.

Jøssingfonten har manifestert sin politikk. Den gjør Norge til en amerikansk base, og vil holde Tyskland delt.

På tross av at USA ikke på noen måte, hverken mentalt eller materielt, kan hindre en russisk okkupasjon av Norge hvis russerne går til angrep, så har jøssingfronten allikevel stillet Norge til disposisjon for amerikanerne som base i deres kamp mot russerne.

På den andre siden av Atlanterhavet har Cuba gjort akkurat det samme bare i omvendt orden. Castro har stillet Cuba som krigsskueplass i russernes kamp mot amerikanerne.

Det norske folk forstår utmerket godt at Castro driver et meget farlig spill og at det

i høyeste grad vil gå ut over det cubanske folk, men det forstår ikke at jøssingfronten med Gerhardsen i spissen utsetter det norske folk for om mulig enda større farer.

Og det verste av alt er at jøssingfrontens politikk er grunnlagt på en usannhet. Senest på folkemøtet «frigjøringsdagen» 8. mai gjentok Gerhardsen usannheten om at Norge var nøytralt 9. april, og at det ikke nyttet for en liten stat å være nøytral. Derfor måtte Norge nu være medlem av en krigsallianse, som kaller seg en fredsallianse.

Norge var ikke nøytralt 9. april 1940. Det førte Englands politikk.

Sverige var det land som hadde de omstridte malm-

gruver 1940 og som var kjernen i striden, men det klarte allikevel å holde seg utenfor. Hvorfor? Fordi det var nøytralt.

Jøssingfronten førte Englands politikk i 1940, og fører Englands og USA's politikk idag, og ikke norsk politikk. Det gavner England at atombasene flyttes fra engelsk jord til en norsk fjord, men det gavner ikke Norge.

Det gavnet England at Norge kom med i krigen 1490, men det gavnet ikke Norge.

Hvis påstanden til aktor i Quislingsaken er riktig, så hindret Quisling engelskmennene i å gjøre Norge til hovedkrigsskueplass i 1940. Jøssingene ville ha krigen her oppe og beklager seg nu over at ikke kampene ble hardere og at nordmennene ikke ydet større motstand i 1940.

Natomøtet bygget på den teori at fredelig sameksistens med kommunistpartiet i Moskva er mulig. Og at tesen om den uungåelige krig er feilaktig. Krustsjov sier også at krig ikke er nødvendig, men da regner han med Vestens overgang til kommunismen, ved hjelp av 51 %-demokratiet.

Ifølge sin egen religion er også kommunistene forpliktet til å fortsette kampen mot kapitalismen inntil hele verden er kommunistisk.

Vestens demokratier har ved sine usanne doktriner skaffet kommunistene en maktstilling i Europa som neppe kan rokkes. I alle fall klarer ikke disse demokratier å løse vanskelighetene.

For hver dag de leder Europa, ledes vi et skritt nærmere kommunismen. Quisling sa engang: «Den borgerlige politikk og marxismen er som væsken i kommuniserende rør. De borgerlige partipolitikere kan derfor aldri overvinne marxismen».

I dag har Norge kollektiv og demokratisk fred inntil Krustsjov, som han har bebudet, ordner opp i Berlin. I samme øyeblikk er fredsalliansen NATO blitt til en krigsallianse. Spørsmålet om krig og fred i Norge er gjort avhengig av hvor lenge Krustsjov venter med å ordne Berlinspørsmålet. Vi forstår godt at Amerika vil organisere en allianse som Nato, men amerikanerne har stelt seg, og steller seg så dumt i Europa, at det er selvmord for Norden å følge USA. Det er også fullt ut mulig å danne en nordisk regionalstat og stille seg helt nøytralt i kampen mellom Russland og Amerika. De norske politikere pådrar seg et uhyre ansvar ved å stille Norge til disposisjon for Amerika, som krigsskueplass.

Roosevelt har delt Tyskland. Han har overlatt hele Øst-Europa til kommunistene. Han ønsket å svelte ut det

Fort. side 7

Ribbentrop og Eichmann-saken

Kan umulig ha utpekt Eichmann som den ansvarlige, da han i sine siste opptegnelser nekter ethvert kjennskap til jødeutryddelsene



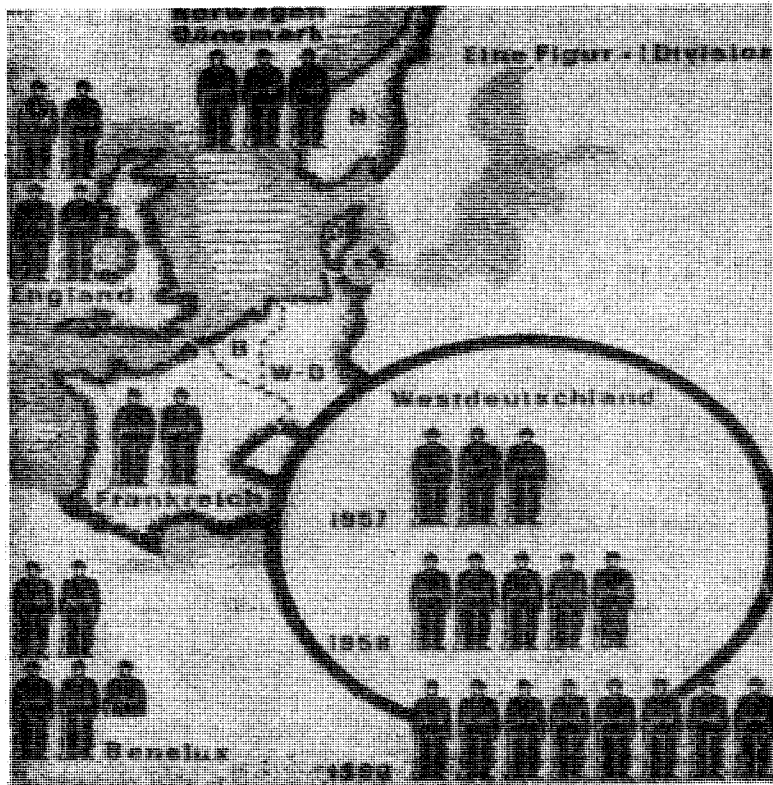
«Adolf Hitler lot seg ikke rokke i sin overbevisning og svarte meg alltid at jeg ikke forstod dette spørsmål — —»

I referatene fra Eichmannsaken har det også i norske aviser vært omtalt et vitneprov av en amerikansk dommer fra Nürnberg, den samme som kjente SS for å være «en forbrytersk organisasjon». Dette «uhildede» vitne, hvis utsagn ble slått stort opp som bevis på Eichmanns skyld, fortalte bl. a. om påståtte samtaler han hadde hatt utenfor rettssalen med de dødsdømte tyske ledere. Han tillot bl. a. uten-

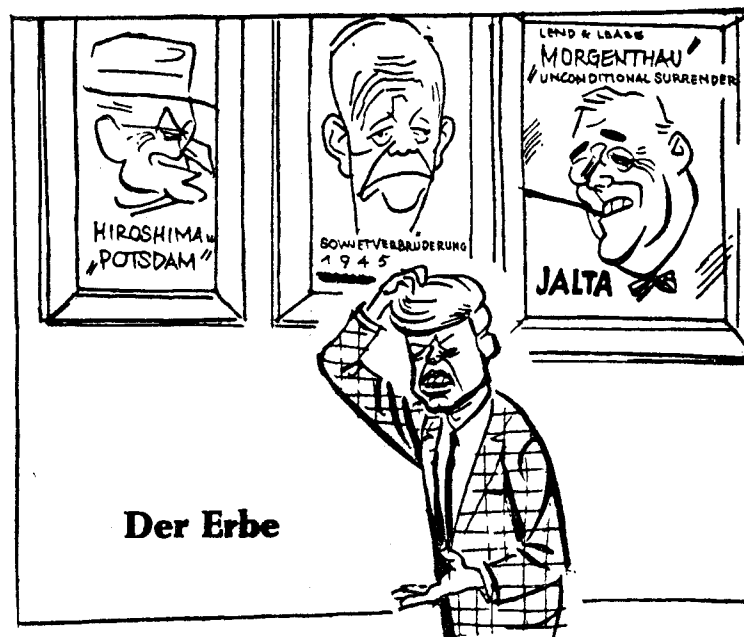
riksminister Ribbentrop en uttalelse om at Eichmann var skyldig i utryddelsen av jødene. Dette vitneprov har ganske spesiell interesse sett på bakgrunn av at Ribbentrop i fengslet i Nürnberg skrev ned sine opptegnelser. De er senere utgitt av hans hustru i en bok med titlen «Zwischen London und Moskau. Erinnerungen und letzte Aufzeichnungen».

Av denne bok, som forøvrig og-

(Forts. s. 6)



NATO-styrkene idag — gjengitt fra FRIHETEN, som sikkert vet beskjed



Arven, kaller Deutsche Wochen-Zeitung denne karikatur

Ribbentrop og Eichmann-saken —

(Forts. fra side 5)

så selges gjennom vår boktjeneste, fremgår det klart og utvetydig at Ribbentrop overhodet ikke hadde noen anelse om at det foregikk utryddelse av jøder før han ble stilt overfor anklagene i Nürnberg og de gjennom mishandling og løfter utpressede «tilståelser» av medfanger. Han kan således umulig ha beskyltet Eichmann for å være ansvarlig for noe han overhodet ikke kjente til. På den annen side gir han i et eget avsnitt i boken en redegjørelse for hva han visste om Hitlers innstilling til jødespørsmålet, og for sin egen og utenriksdepartementets. At Hitler ikke næret vennlig følelser overfor den internasjonale jødedom, som han beskylde for å ha fremkalt krigen, er kjent nok og bekreftes av Ribbentrop, som imidlertid bestemt fastholder at Hitler under de utallige samtaler med ham om nettopp jødespørsmålet aldri med et ord nevnte at jøder ble avlivet.

Utenriksminister Ribbentrop skriver i sin bok:

Fra begynnelsen av mitt medlemskap i NSDAP har jeg forsøkt å virke for en revisjon av dets antisemitiske grunnsetninger, eller i det minste for en evolusjonær utvikling i jødespørsmålet over en slags «numerus clausus». Jeg trodde også å se muligheten for at mine forhåpninger vilde bli oppfylt ved en tiltagende toleranse.

Utvisomt fantes det i Tyskland allerede før 1933 et jødeproblem. Jødene hadde skaffet seg en betydelig innflydelse på mange områder av nasjonens offentlige liv. I tysk kulturliv, i presse, i film, i teater, og fremfor alt naturligvis i det økonomiske liv og finanslivet, stod de nesten overalt i forgrunnen. En kjent frankfurterjøde, en langvarig venn av min familie, talte dengang ofte med stor bekymring om denne utvikling. Han var selv av den mening at opptreden til visse tyske og innvandrede jøder før eller senere vilde føre til store konflikter.

Efter bekjentgjørelsen av Nürnberglovene i september 1935 talte jeg lenge og utførlig med der Führer om jødespørsmålet. Jeg gjorde Adolf Hitler, som næret stor tillit til meg etter avsluttelsen av den tysk-engelske flåteoverenskomst, ettertrykkelig oppmerksom på den uheldige utenrikspolitiske virkning av Nürnberglovene. Av hans ytringer og meddelelser fikk jeg dengang det inntrykk at man gjennom den nylig fastsatte lovmessige regulering var nådd frem til en avslutning, og at jødene — om enn på betydelig innskrenket vis — vilde få beholde absolutte faire livs- og eksistensmulig-

heter hos oss. Hitlers videre alminnelige innstilling og også partiledelsens, syntes meg ikke ugunstig med hensyn til en rolig toleranseutvikling inntil 1936, altså til jeg reiste til London (som sendemann).

Ved min tilbakekomst som utenriksminister i Berlin av 1938 fant jeg en fullstendig forandret situasjon. Nürnberglovene hadde utløst en sterk reaksjon hos jødedommen i alle verdens land og særlig i USA, noe som hadde tilfølge de skarpeste angrep på det nasjonalsosialistiske Tyskland i den utenlandske presse. Dette hadde igjen foranlediget der Führer til på sin side å innta en meget hårdere holdning i jødespørsmålet. Circulus vitiosus hadde begynt.

I tilslutning til mordet på gesandtskapsråd vom Rath av jøden Grünspan i vår pariserambassade fant i november 1938 de kjente utskielser mot jødene sted. Straks jeg fikk kjennskap til det, reiste jeg til Obersalzberg. Jeg gav overfor Hitler uttrykk for hvor alvorlige slike ulovlige antisemitiske forholdsregler innen eget folk måtte virke og pekte også på de uunngåelige alvorlige politiske følger. Han sa meg under denne samtale med dypt alvor, at man ikke alltid kunne bestemme tingenes gang slik man ønsket, og at alt igjen skulde bli bragt i ordnede baner. Jeg hadde inntrykk av at Hitler selv var overrasket over omfanget av hendelsene og den reaksjon som var inntrådt.

I løpet av vinteren 1938/39 gikk jeg flere ganger hos der Führer, men riktignok uten resultat, inn for en fullstendig gjenopprettelse av forholdene før utskielene. Jeg forela ham da en plan om en frivillig utvandring av jødene slik at de fikk ta med seg en del av sin formue. Mange jøder utvandret dengang, skjønt innvandringen av tyske jøder ble lagt alle vanskeligheter iveien av de andre land, spesielt også av USA.

Med krigens begynnelse antok kampstillingen mellom det nasjonalsosialistiske Tyskland og den internasjonale jødedom stadig skarpere former i den gjensidige propaganda. Adolf Hitlers innstilling ble herunder enda mere kompromisløs og det ble stadig vanskeligere å snakke med ham om jødespørsmålet. Likevel har jeg i krigsårene gjentatte ganger henvist til de store utenrikspolitiske vanskeligheter som den anti-jødiske politikk førte med seg. Ikke bare USA, men også regjeringene i en del nøytrale land, beredte oss på grunn av jødespørsmålet store vanskeligheter i deres propaganda. Utgangspunktet lå her som

regel i den angloamerikanske verden. Jeg erklærte gang på gang overfor Hitler, at dette tilsynelatende unødige fiendskap fra verdensjødedommen i betydning kunne måle seg med en ny fiendtlig stormakt.

Adolf Hitler kom derimot mere og mere til den overbevisning at verdensjødedommen systematisk hadde forberedt denne krig mot Tyskland og til syvende og sist var ansvarlig for at den brøt ut. Han trodde at det bare var den engelsk-amerikanske jødedom som hadde hindret den av ham tilstrebt storstilede overenskomst med England. Før og også etter utbruddet av Russlandskrigen var han av den mening at den internasjonale jødedom også stod bak den kommunistiske trussel i øst, og at den hadde drevet Stalin til planen om gjennom et kombinert angrep fra øst og vest å beseire og bolsjevisere Tyskland. — Likeoverfor dette har jeg gjentatte ganger fremholdt for Hitler min motsatte mening om den jødiske innflydelse: Annen verdenskrig brøt etter min mening ut fordi England stilte seg fiendtlig til de tyske aspirasjoner. Den jødiske innflydelse kan herunder vel ha virket krigsfremmende, men den primære krigsårsak var ikke å søke her. Den lå heller i de engelske imperialisters ønske om å kunne opprettholde den europeiske likevekt. Jeg viste under disse samtaler til to eksempler: Napoleonstiden, da jødene i England ennå ikke hadde noen nevneverdig innflydelse (Rotschildne fikk først etter Waterloo sin store posisjon) og likevel kjempet jo engelskmennene forbitret mot den franske keiser. Senere ble keiser Wilhelm II proklamert som Englands fiende, skjønt han var de tyske jøders venn.

Adolf Hitler lot seg ikke rokke i sin overbevisning og svarte meg alltid at jeg ikke forstod dette spørsmål. Han var og ble overbevist om at krigen var utgått fra jødedommen i England, Frankrike og fremfor alt i USA, og at USA-jødedommen gjennom sin nesten fullstendige beherskelse av den amerikanske opinionsdannelse hadde forberedt krigen systematisk og drevet Roosevelt til hans tyskfiendtlige innstilling og politikk. Mine forslag om en endring av vår kurs i den jødiske politikk ble tilbakevist.

Efter seiren over Polen og Frankrike overdro Hitler behandlingen av jødedommen i det besatte Europa til Himmler. Om dennes omflyttingsaksjon først av de tyske jøder og derefter av jødene i de besatte områder til østen fikk jeg bare sene og ufullstendige informasjon. Lei-

ren Theresienstadt kunde for eksempel fremdeles i 1944 besiktiges av representanter for det internasjonale Røde Kors. Da denne besiktigelse kom istand gjennom formidling av utenriksdepartementet, fikk jeg en beretning, hvorav det fremgikk at de derværende tilstander var funnet tilfredsstillende. Nærmere enkeltheter — i særdeleshet om andre leire — fikk jeg ikke, fordi Reichsführer SS gjennom ordre fra der Führer var blitt erklært som eneansvarlig for disse spørsmål. Utenriksdepartementet var under henvisning til at det her dreiet seg om indre forvaltningsspørsmål uttrykkelig fratatt berettigelsen til å beskjefte seg med jødiske anliggender.

Da jeg i 1943 i et pro memorandum gjorde der Führer forslag om en endring i kirke- og jødepolitikken, erklærte han at han var av den stikk motsatte mening. Også en etterfølgende forholdsvis rolig samtale om disse spørsmål førte ikke til noe positivt resultat. Hitler sa ved denne anledning til meg: «Utenrikspolitikk forstår De Dem på, men av jødespørsmålet forstår De intet. Dette spørsmål kjenner Goebbels best. Utenriksdepartementet har ingen rede på dette og er heller ikke ment å skulle ha det». Jeg forela likevel alle de argumenter jeg kunde, bl. a. hvor meget vår stilling i den krig som i mellomtiden var blitt så meget tyngre kunde lettes ved fred når det gjaldt verdensanskuelsene. Hitlers svar lød: «Det er en fullstendig misforståelse av problemene og en naiv oppfatning. Denne krig er en krig om verdensanskuelser mellom den jødisk-bolsjevikiske og den nasjonale verden, og denne krig kan ikke vinnes ved hjelp av utenrikspolitiske midler. Her må våpnene avgjøre».

Så langt utenriksdepartementet befattet seg med jødespørsmålet, ble radikaliseringen motarbeidet bestemt. I mange tilfeller kunde også faktisk noe oppnåes. Fra Hitler selv fikk utenriksdepartementet bare få anvisninger når det gjaldt jødespørsmålet. De innskrenket seg i alminnelighet til forestillinger som skulde gjøres til vennligsinnede regjeringer om å fjerne jødene fra nøkkelstillinger. Men også her var det stadig stridigheter med de egne forbundsfeller. Således meddelte der Führer meg en dag at det i det italienskbesatte område av Frankrike var blitt avslørt en stor jødisk spionasje- og sabotasjeorganisasjon. Jeg fikk i oppdrag å gjøre alvorlige forestillinger hos Mussolini. Under vårt diplomatiske arbeide med de nøytrale stater gjorde det seg stadig sterkere

HALLVARD TVEITEN

60 år.



Forfatteren Hallvard Tveiten fyllte 60 år 21. juni. Han er født i Vegårshei i Aust-Agder og debuterte 1939 med en historisk diktsamling «Raknehaugen». Allerede fra hans tidligste ungdom var hans perler av dikt å se i ungdomsbladene, særlig i den nynorske pressen. I lang tid var han med kulturhistoriske artikler en meget flittig skribent i Oslo-pressen. Han har oversatt Norrøne Skaldedkvad fra gammelnorsk og har oversatt en større samling klassisk engelsk lyrikk fra Robert Burns til Kipling.

Hans hovedverk, det store «Folk og Sjel»-verket, med bøkene «Fjellharpa», «Tun og Hjarta», «Det heilage riket» og «Himmel og Jord», som utkom i årene 1950-56 tok straks plass i landets folkeboksamlinger, samtidig som «Fjellharpa» ble en folkebok. I dansk kritikk er «Folk og Sjel»-verket betegnet som et blivende hovedverk i nordisk litteratur. Også i det norske Amerika har Hallvard Tvei-

merkbart at den jødiske innflydelse der virket mot oss.

I året 1944 konsentrerte Hitler seg i sine ytringer mere og mere om striden med jødedommen. Han satte seg her tilslutt fast i en halsstarrig fanatisme. Men aldri helt til jeg 22. april 1945 for siste gang så ham i Reichskanzlei har han med et eneste ord nevnt drap på jøder. Jeg kan derfor idag ikke tro at der Führer har forordnet jødedrapene, men jeg antar (hvis de medfører riktighet) at han er blitt stillet overfor fullbragte kjennsgjeringer av Himmler.

*

I denne forbindelse bør man naturligvis ha for øye at Ribbentrop og Himmler ikke stod på noen god fot med hverandre, vesentlig på grunn av kompetansestrid. Men hvorom allting er, så kan Ribbentrop iallfall ikke overfor amerikansen ha utpekt Eichmann som ansvarlig for den jødeutryddelsen han hevder at Hitler ikke med et ord har nevnt og at han ikke kjente til.

Danmark og Rostockmøtet

(Forts. fra s. 1).

heder udarbejdet i forbindelse med sagen. Kongen så kun ugerne, at en så viktig mission blev overdraget til udenrigsminister dr. Munch, men der var ingen anden, der kunne komme i betragtning.

Den 17. marts 1940 indfandt dr. Munch sig, ledsaget af en militær rådgiver og endnu en delegert i Rostock samt en speciel udsending fra statsministeren, hvis oppgave skulle være at iagttage de offisielle forhandlere. I løbet af få timer var der avsluttet en overenskomst. Munch utalte, at han ikke hadde myndighet til at underskrive en overenskomst af så vidt-rækkende betydning, hvortil Himmler svarede, at hvis overenskomsten accepteredes de facto, behøvdes ingen underskrift. Han tilføjede: «Hitler holder sit ord, og jeg ville have ondt af den, der bedrog ham».

Göring utalte, at det var nødvendigt, at jeg straks vendte tilbake til København og privat opsogte Stauning og si ge følgende:

«Göring har beordret mig til at si ge, at han stoler på, at overenskomsten (fra Rostock) bliver holdt». Hvis der forinden skete nogen indis-kretioner, kunde Stauning «være forvisset om, at protokollen ville komme i eng-lændernes besiddelse».

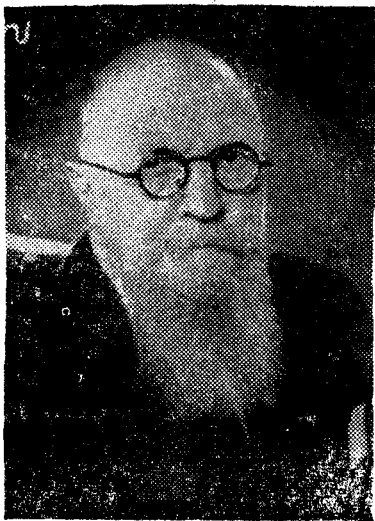
Heretter reise jeg til København og undersøgte, hvorledes jeg uoffisielt kunne få

tens norske folkepos vakt oppmerksomhet, således har «Minnesotaposten» siste vinter behandlet verket i 8 kronikker gjennom 12 nummer.

Hans «Gullharpa», dikt i samling, utkom 1958 og er blitt en grunnbok i all skole for ungdom. Hans dikt står stadig på programmet for opplesning og deklamasjon, fra de fine «kvite sjelene» og hans målende alvorlige eller humorfulle «gardminnelåtar» til hans spirituelle kvad i et norsk bygdegalleri og dryss av kjærleikskvad.

Som dikter står Hallvard Tveiten i fremste rummet. Og som norsk dikter kan ordene fra kritikken stå som monument: «Ingen diktar har som Hallvard Tveiten femna om heile landet i full-tonande kjærleikssong. Som i ein gotisk katedral samlar alle intensjonar seg i det store «Det heilage gildet».

Som den særpregede personlighet Hallvard Tveiten er har han i likhet med så mange andre bl. a. av våre største åndsmenn hatt mot til å hevde sin egen mening og gå gjennom tiden sin personlige livs vei, hvorfor han står med respekt både som dikter og menneske.



Statsminister Stauning som baron Trairup beretter om i sin erklæring

Stauning i tale. Jeg fandt ud af, at han på visse dage spiste frokost på en restaurant nær Amagertorv sammen med personlige venner.

En dag, da jeg spiste frokost der, var jeg så heldig at se en dame, jeg kendte godt, skuespillerinden, fru Elise Schoubou, ved hans bord sammen med en herre, jeg ikke kendte. Jeg gik hen til bordet, hilste på fru Schoubou og blev præsenteret. Herren, jeg ikke kendte, rejste sig op og forlod bordet efter at have sagt: «Så ringer jeg kl. 7».

Så bøjede jeg mig over bordet henimod Stauning og sagde, at jeg var glad og berørt over at være blevet præsenteret for ham, idet jeg havde en personlig besked til ham. Han spurte fra hvem, og jeg fortalte det. Forandringen i hans ansigt var for-bavsende, så stor, at fru Elise Schoubou rejste sig og bad sig undskyldt, da hun ventede på sin mand, med hvem hun skulle spise frokost. Hun talte et par ord med den gamle overtjener, hvorpå hun for-lod restauranten.

Efter at Stauning havde hørt beskeden, blev han helt hvid i ansigtet. Han spurte mig, hvordan jeg havde fået den besked, og jeg fortalte ham det hele og tilføjede, at jeg var kommet uofficielt over grænsen udenom pas-kontrollen.

Det sidste var han øjensynlig tilfreds med, og han sagde, at jeg ikke vidste, hvad jeg havde indladt mig på, men han kunne forsikre mig om, at hvis nogen på noget tidspunkt fik nogetsomhelst at vide om min reise, skulle han sørge for, at jeg blev dømt for højforræderi. Jeg svarede, at ingen skulle høre noget gennem mig, og jeg bad ham om at måtte trække mig ud af det hele, hvilket han med en ed indvilgede i.

Stauning glemte ikke, at jeg havde vovet at bringe ham denne besked. Fra den dag, jeg havde samtalen med ham, blev jeg skygget dag og nat, indtil jeg blev arresteret, be-

skyldt for at være engelsk spion, men efter 24 timers forløb havde politiet fået anden instruksjon. Min fængsling blev omgående rapportert til Berlin, og det blev straks meddelt politiet, at bagmanden for arrestationen ville blive draget personlig til ansvar for enhver overlast, der måtte blive tilføjet mig. Tre dage senere kom en højtstående tysk embedsmand fra Berlin til København i sin private flyvemaskine for at sætte sig ind i sagen med det resultat, at min løsladelse omgående fandt sted. Jeg blev bragt til mit hotel, hvor det blev meddelt alle, at der var skeet en beklagelig misforståelse.

Det må forekomme mange mennesker, som ikke har kendt Göring, ejendommeligt, at han skulle bede en privat person om at komme til Berlin blot for at bringe en besked med tilbage, men dette er i virkeligheden slet ikke så mærkeligt.

Om mit kendskab til rigsmarskal Hermann Göring skal jeg oplyse følgende:

Göring var sammen med mig gjennom 5 år fra slutningen af den første verdenskrig leder af en gruppe på 26 forhenværende officerer fra luftvåbenet, der alle stod under min ledelse i kampen mot bolchevismen og kæmpede mot tilintetgørelsen af vigtigt krigsmateriel og bringe dette ud af Tyskland til lande, der sympatiserede med Tyskland. Alt dette krigsmateriel, som marskalk Mannerheim trængte så hårdt til, blev bragt ud gjennom Greigswals/Wiek til min yacht, der tilhørte den kejserlige yachtklubs eskadre. Det tunge materiel blev viderebefordret fra Stettin, hvor motorskonnerter indladede det og sejlede det til bestemmelsesstedet. Andet materiel blev sendt i hele godstog over Eydtkunen/Wirballen til Litauen, hvis overordentlige gesandt jeg var.

I hele denne tid, hvor vi i fællesskab flere ganger risikerede livet, var der aldrig en uoverensstemmelse mellem Göring og mig, og vi vedblev at være venner og tiltalte hinanden med «du», når vi var alene.

K. Trairup (sign.)

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4)

Et kvarter senere kommer beskjeden: herrene kan straks begi seg til flyet og Lord Dillon klokken 13 til flyplassen for å medfølge ruteflyet til Oran.

En bil bringer generalen, informasjonsministeren og flyveren ned til havnen. Et par motorsyklister fra det hemmelige politi følger bilen. Det er den eskorte det franske Marokko gir disse uønskede britiske gjester med, og så hever flyet seg og forlater Afrika med retning Gibraltar.

★

Også for de ufrivillige franske gjester ombord på «Massilia» kommer den stund da de blir bragt tilbake til Europa, Georges Mandel som statsfange under anklage for «anslag mot statens sikkerhet» og samtidig også for

NATO-møtet

(Forts. fra s. 5)

tyske folk. Den amerikanske utenriksminister Byrnes forteller at Roosevelt sa i 1944: «Enkelte velmenende, men vill-ledte tjenestemenn i utenriksdepartementet forbedret noe han mente var en mild fred for Tyskland. Det var ikke hans plan, fremholdt han. Det tyske folk måtte lære at det hadde ansvaret for krigen, og det skulle ha suppe til frokost, suppe til lunsj og suppe til middag for lang tid fremover».

Denne president hyldes fremdeles av demokratene i Amerika. Det er derfor bare simpel rettferd at det amerikanske folk, og ikke det norske folk (på grunn av Quislings offer) får lide for den president det selv valgte. La derfor Norge være nøytralt og la striden mellom øst og vest avgjøres på amerikansk jord.

Den amerikanske antifascistiske doktrine ødela og delte Tyskland, som var den eneste stat i Europa som kunne stoppe Rusland. Den antikolonialistiske doktrine som Amerika nu støtter, er i full gang med å frata Europa tilgangen på råstoffer, og frata de europeiske folk troen på fremtiden.

Raseblandingsdoktrinen favoriserer negrene fremfor de latinske hvite i sørstatene, og vil splitte Amerika. Hjelpen til de farvede stater, også kalt utviklingslandene, vil senke de hvite arbeideres levestandard, og også gjøre dem arbeidsløse. Og det vil svekke forsvarsviljen og forsvarsevnen overfor kommunistene, og ikke styrke den, som raseblanderne og medlidenhetspolitikere påstår.

Når det amerikanske folk tror at det kan forhandle seg til fred med kommunistene, og kjøpe seg til fred med de farvede folkeslag, og tror at det kan styre verden med

flertallsvalg, så bør det få lov til å prøve sine teorier på sitt spekulasjoner til skade for den franske valuta. I det gamle slott i Changeron, som ligner et dystert fengsel sitter samtidig Dala-dier og den tidligere generalissimus Gamelin i varetekt - også de blir stillet for riksrett, på samme måte som luftfartsminister Guy la Chambre og ministerpresident Paul Reynaud. Han har en fryktelig automobilulykke bak seg, hvorunder hans elskerinne komtesse de Portes ble drept. Han slapp fra det med hodeskader. Ingen vet om det virkelig var en ulykke eller om det var et selvmordsforsøk fra den fortvilte kvinnes side. Han har en anklage mot seg for å ha tilvendt seg offentlige midler, for kufferten som komtesse de Portes ble stanset ved den spanske grense, åpnet og beslaglagt. Arrestert er også Leon Blum. Det har lyktes Chautemps å flykte til USA. Den tidligere undervisningsminister sekondløytnant Jean Zay er blitt dømt først av alle: krigsretten i Clermont-Ferrand fant ham skyldig i faneflukt foran fienden og dømte ham til degradering og deportasjon. Hans anke ble forkastet. Hvis ikke den franske regjering noen år før hadde stoppet deportasjonen til forbryterkolonien i Cayenne så ville han ha havnet i det fryktede feberland. Nå må han sone sin straff i et tukthus i Sør-Frankrike.

SLUTT.

eget skinn. Ikke på vårt.

Atombomber på norsk jord og norsk opprustning ville naturligvis ikke være galt, hvis Norge var nøytralt og i allianse med Sverige. Det gale er at man allierer seg med Amerika og går amerikanernes erinder, slik man gikk Englands i 1940.

Det må være klart at en nasjon som hadde i sin hånd å knuse bolsjevismen for alltid, og så går hen og allierer seg med bolsjevikene og reiser den døende kommuniststat på benene, kan aldri mer vinne tillit.

La oss, mens det ennå er tid, bli enige med Sverige om å holde Norden utenfor.

La Amerikanerne slåss alene. Og svare for sine gjerninger.

O. K.

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning
Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Averter i «Folk og Land»

Londonregjeringen -

(Forts. fra s. 4)

Wold s. 144: «Det gjaldt å hindre fremmed militærstyrke. Norsk siviladministrasjon måtte gjenopprettes straks Norge var fritt» — «Resultatet var jurisdiksjonsavtalen».

Resultatet var imidlertid det motsatte.

Etter Sovjetavtalens punkt 1 har «øverstkommanderende for den sovjetrussiske styrke til lands — det høyeste ansvar og den høyeste myndighet». Hva det betyr får man et godt inntrykk av i samme nr. av Samtiden, altså nr. 3, en artikkel om et annet viktig emne: «Berlinspørsmålet», s. 170: «De øverstkommanderende for de allierte tropper ble ved en avtale om kontrolsystemet i Tyskland — av 14. november 1944 innen sine besettersesjoner tillagt den «øverste myndighet». Jfr. s. 173 i f. om at sådan myndighet inkluderer rett til «å utstede lover». Som foran nevnt betinget de samme 3 allierte (U.S.A., Storbritannia og Sovjet) seg samme rett overfor Norge. I Sovjetavtalen om siviladministrasjon og jurisdiksjon i norske områder befridd ved en sovjetrussisk styrke».

I punkt 2 sies: «Så snart som, og i den utstrekning som, etter øverstkommanderendes mening, den militære situasjon tillater det vil den norske regjering bli underrettet for at den skal kunne gjenoppta utøvelsen av ansvaret for den sivile administrasjon unntagen havner, kommunikasjonslinjer og flygeplasser.

I punkt 6 sies: «— nordmenn som på den tid de kommer inn i Norge som medlemmer av den sovjetrussiske styrke tjenstgjør under forhold som gjør at de er underlagt sovjetrussisk sjømilitær, landmilitær eller luftmilitær rett vil ikke bli ansett som medlemmer av de norske væpnede styrker i denne forbindelse».

Det sist siterte gjelder norske frivillige i Sovjets militærformasjoner, som Trygve Lie i «Hjemover» (1958) s. 127 overfor den russiske ambasadør i London, hr. Lebedev, vedtok skulle stå under russisk kommando». Det gjaldt også de 240 mann fra den norske brigade under den 52. britiske divisjon, som med britiske skip ble sendt til Murmansk 30. oktober 1944 etter sovjet-russisk invasjon i Øst-Finnmark uten at hverken nordmenn eller russere kom i kamp med tyskerne som trakk seg vestover under brent jords taktikk. Sjefen for de 240 mann, oberst Arne Dahl skrev 7. november 1944 om sine «uøvede tropper, som ikke før har luktet krutt». (Lie, s. 185 i.f.) og: «jeg har ikke kunnet forsones meg med den tanke, at våre folk blir sittende i Skottland, mens en

annens nasjons soldater dør for å befri Norge». (s. 186).

II.

Den norske regjering vedtok således 16. mai 1944 en okkupasjon nr. 2, etter den tyske, men det fremgår ikke av Wolds artikkel, som forsøker å fremstille 1944-begivenhetene som norskønske. Danmark t. eks. fikk ikke en slik skjebne. Senere i 1944 ble regjeringen nødt til å vedta en ny avtale om rekvireringer, som de allierte ville foreta direkte og endog gjaldt sivilt arbeide. 23. august 1944 vedtokes post- og telekommunikasjonssensur, 30. nov. pressesensur. 4. oktober sattes opp protokoll om endring av avtale om norske frivillige i britiske formasjoner for de økonomiske bestemmelser (etter 1. juni 1944 kan ikke England kreve betaling for utstyr og underhold). Etter punkt 6 forplikter regjeringen seg til «å stille til rådighet for det britiske War Office de midler i norske penger som de britiske stridskrefter trenger i Norge».

Dette er vanlige okkupasjonsbetingelser slik disse fremgår av landkrigsreglementet art. 43, 49 og 52. Den på forhånd i 1944 vedtatte okkupasjon ble effektiv oktober 1944 for sovjetrussisk okkupasjon, som for det sivile apparat varte over 11 måneder, for det militære lengre. For de to andre allierte varte okkupasjonen kortere fra 8. mai 1945 og utover. Det som kunne betraktes som krigsbytte fra den tyske okkupasjon tok de 2 allierte, som mest aktivt deltok, Storbritannia og Sovjet.

Den nye okkupasjon føltes ikke slik som den tyske bl. a. fordi den ikke var så langvarig, men også den tyske totale okkupasjon var vedtatt ved overenskomst, den av 10. juni 1940, som norsk presse tolket som krigsslutt, t. eks. Aftenposten 14. juni 1940, som skrev: «Hele landet er okkupert og dette okkuperte Norge befinner seg altså ikke lenger i krig med Tyskland». Enhver sabotasje er da etter Landkrigsreglem. art. 41 forbudt. (Norsk Lovtidende 1910, s. 499).

III.

Som før sagt ble imidlertid selve overenskomsten, som inneholdt en uomstridelig våpenstillstand, hemmeligholdt, så oppfatningen ble at det bare gjaldt en lokal militæravtale. Regjeringen støttet eller fremkalte misforståelsen. Særlig derved at allerede 3. juli 1940 provisorisk anordning vedtok forandring av den militære rettergangslov og i § 1 brukes uttrykket: «forbrytelser og forseelser under den nåværende krigstillstand». Ved anordning 13. sept. 1940 nyttes: «Så lenge



PERRONISMEN I ARGENTINA

I Argentina har makthaverne og partipolitikere fått seg en alvorlig forskrekkelse gjennom en hendelse som kanskje ikke er uten betydning også for andre land hvor folkegrupper mishandles og gjøres rettsløse. Det dreier seg i Argentina om perronistene, som av de nydemokratiske makthavere er fratt retten til å gå inn for sitt politiske grunnsyn. Tidligere har valgparolen for disse folk vært å stemme blankt, men ved kommunevalget i en mindre by i provinsen Santiago del Estero skiftet en nylig taktikk og med bemerkelsesverdig resultat. Istedenfor å stemme blankt ble det sendt ut en parole om å stemme på et ubetydelig og ytterliggående sosialistisk splittelsesparti. Og ved valget fikk dette hitil ubetydelige parti 37 % av de avgitte stemmer og seilet opp som bystyrets største parti. Regjeringspartiet fikk 27 % av stemmene. Riktignok har perronistene alltid vært

sterke i Santiago del Estero, men valgresultatet viser tydelig at perronismen på ingen måte er død i Argentina.

60 DAGER FOR ROCKWELL

Lederen for det amerikanske nasjonalsosialistiske parti — som bruker uniformer med hakekorsbind på ermene — Rockwell er for sin deltagelse i raseurolighetene i sørstatene dømt til 60 dages fengsel og 200 dollar i bot for å ha forstyrret offentlig ro og orden. FRIHETEN er rystet over at «nazilederen slapp med 60 dager», mens det intet har å innvende mot at de virkelige anstiftere av uroligheten, negrene, går helt fri.

LUBKE CONTRA ADENAUER?

Det er Deutsche Wochen-Zeitung som stiller dette spørsmål, idet bladet peker på at Lübke av innstilling er patriot og ingenlunde er enig i den adenauerske «integrationspolitikk», hvor en stadig gir avkall på ny suveræne rettigheter.

Norge er i krig».

Justisminister var dengang nåværende høyesterettsjustitiarius Terje Wold.

Men andre medlemmer av regjeringen hadde en annen oppfatning, således statsministeren. Ifølge Ny Norsk kvitbok uttalte han 25. juni 1940 i kringkastingsstale til det norske folk at krigen bare varte 2 måneder og at Norge var beseiret. Koht skrev at Norge var nøytralt. Desuten samtykket regjeringen i at den i Sverige internerte norske 1ste divisjon reiste hjem i siste halvdel av juli 1940. Sverige hadde som nøytral makt plikt etter Haagerkonv. V., art. 11 (Norsk Lovtidende 1910 s. 507) til å «internere dem fjernet fra krigsskueplassen». Derfor måtte Sverige ha bevis for krigsopphør. Det fikk Sverige. Innledningen til overenskomst av 10. juni 1940 skjedde nemlig ad diplomatisk vei ved at norsk forsvarssjef for de 3 våpengrener, land, sjø og fly, generaløytnant Ruge som norsk overkommando ba om forhandling med tysk overkommando i telegram den 8. juni 1940 til norsk sendemann i Stockholm, som denne fikk svensk diplomatisk hjelp til å forelegge generaloberst v. Falchenhorst i Oslo. I oversettelse begynner Ruges telegram slik: «Kongen og Regjeringen har forlatt landet og har gitt meg befaling til å innstille fiendtlighetene». (Aktstycken utgivna av Kungl. Utenriksdepartement 1947). I dok. 48 i de nevnte Aktstycken

heter det 5. juli 1940: «Sedan fiendtligheterna i Norge upphört har de av kriget betingade innskränkningarna i transitotrafiken till och från Norge bortfallit». (Uthevelsen av meg).

Sverige hadde ytterligere sikret seg samtykke fra både Norge og Tyskland før de internerte ble frigitt. Tyskland ga samtykke. Norges samtykke foreligger i følgende telegram: «Krigen er slutt. Regjeringen har intet å innvende mot at de norske soldater vender hjem». Johan Nygaardsvold.

Bedre bevis for krigsslutt kan man ikke forlange og dermed for at ingen «krigsdeltagelse» etter 10. juni 1940 forelå og at således ingen av de for den tid dømte etter strfl. § 86 er lovlig dømt. Dommer etter legemsfornærmelser, tortur og angiveri er noe annet. (Fortsettes)

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

TEL. 03 88 17, priv. 67 67 79

Skyvestiger oljet m/ caddimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og halsbare loftstrapper.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiersgt. 1 — 44 49 94

«FRIHET FOR FRYKT».

1.000 ferdige H-bomber er for tiden lagret i USA ifølge opplysninger fra atomvåpeneksperten R. E. Lapp. De materialreserver en har vil rekke til fremstilling av ca. 50.000 vannstoffbomber. I 1967 regner en med å ha et forråd på 30.000 slike bomber.

OVERKOMMANDO NEDENUNDER

I Washington overveier en i krigstilfelle å forlegge hovedkvarteret til en atomubåt, idet en regner med faren for at kommandosentret i en krig kan bli ødelagt av sovjet-russiske raketter.

EISENHOWER PA DOLLARJAKT

Eisenhower forbereder utgivelsen av en bok om de otte år som president og «de lærdommer en kan trekke av det». Dessuten skal han skrive politiske artikler for «Saturday Evening Post». Eisenhovers første bok «Korstog i Europa» innbragte ham med et opplag på 1,5 million 635.000 dollars. Hva hans korstog innbragte Europa kan en innregistrere idag.

DER ALTE

Lisbet Wehrhahn, Adenauers 32 år gamle datter sier i et intervju med en engelsk avis: «Vi var alltid en meget lykkelig familie. Far lot oss alltid gjøre det vi ville, forutsatt at han på forhånd hadde godkjent det vi skulle gjøre».

UTEN LOKKER

Når vi nevner Adenauer, så forteller Deutsche Wochen-Zeitung at kansleren var forbauset over Kennedy's utseende da han traff ham første gang, fordi det ikke stemte med bildene i de illustrerte blader. «Han er meget sivil og har ikke krøller», sa Adenauer.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte. Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land